U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **T. R.,** proti žalovanému: **předseda Krajského soudu v Praze**, se sídlem nám. Kinských 234/5, Praha 5, v řízení o námitce podjatosti a návrhu na přikázání věci jinému soudu, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 46 A 52/2017,

takto:

Věc vedená u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 46 A 52/2017 **se přikazuje** Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

[1] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 6. 3. 2017 se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem, který způsobila tehdejší předsedkyně Krajského soudu v Praze vydáním rozvrhu práce na rok 2015. Žalobce současně uplatnil námitku podjatosti soudců Krajského soudu v Praze a upozornil také na podjatost všech soudců Městského soudu v Praze.

[2] Dne 31. 7. 2017 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen spis Krajského soudu v Praze, sp. zn. 46 A 52/2017, spolu s předkládací zprávou, v níž soud sám shledal důvody pro vyloučení všech soudců specializovaných senátů z projednání a rozhodnutí této věci. Žalovaným správním orgánem je totiž předseda Krajského soudu v Praze, který vykonává své pravomoci při správě soudu ve vztahu ke všem soudcům tohoto soudu. Z těchto systémových důvodů jsou všichni soudci zařazení k výkonu soudnictví na úseku správního soudnictví vyloučeni z projednávání dané věci. Jsou tak splněny podmínky pro delegaci nutnou, tj. přikázání věci k rozhodnutí jinému krajskému soudu ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud v Praze dále poukázal na skutečnost, že žalobce konstantně navrhuje v jiných věcech, aby věc byla přikázána Krajskému soudu v Brně, a že nesouhlasí s projednáním věci Městským soudem v Praze.

[3] Žalobce v nyní projednávaném případě žalobou podanou u Krajského soudu v Praze brojí proti rozvrhu práce na rok 2015 vydanému bývalou předsedkyní tohoto soudu. O této žalobě by tak rozhodovali soudci působící u soudu, jehož se spor přímo týká. Žalobce navíc současně namítá podjatost všech soudců tohoto soudu. Kasační soud

proto musel posoudit, zda jsou dány objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli posuzovat činnost předsedy soudu, u kterého sami působí.

[4] Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně konstatoval, že za situace, kdy by měli soudci rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, je dána objektivní pochybnost o jejich nepodjatosti (srov. např. usnesení kasačního soudu ze dne 13. 10. 2016, č. j. Nad 243/2016 - 15, ze dne 24. 5. 2017, č. j. Nao 141/2017 - 13, nebo rozsudek ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70). Na dříve vysloveném právním názoru pak Nejvyšší správní soud setrvává i v nyní posuzované věci, přičemž neshledal důvodu, proč by nemohl být analogicky aplikován i v případě tvrzeného nezákonného zásahu příslušného soudu. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu *nemo iudex in causa sua*, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou uznávána jako zásady spravedlnosti, a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu.

[5] Proto má Nejvyšší správní soud za to, že v posuzované věci došlo k vyloučení všech soudců specializovaných senátů správního úseku Krajského soudu v Praze pro možnou podjatost, s ohledem na skutečnost, že žalobou je napaden akt bývalé předsedkyně téhož soudu, která vůči těmto soudcům vystupovala v nadřízené pozici v rámci výkonu státní správy soudů. U Krajského soudu v Praze tedy není možné sestavit specializovaný senát, který by ve věci rozhodl. K totožnému závěru ostatně dospěl i sám Krajský soud v Praze ve výše zmíněné předkládací zprávě.

[6] Nejvyšší správní soud proto postupoval (aniž by výrokem rozhodoval o podjatosti všech soudců, srov. usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2015, č. j. Nao 190/2015 - 12) podle § 9 odst. 1 s. ř. s., ve kterém je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů věcně a místně příslušného soudu. Citované ustanovení upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného krajského soudu nelze sestavit senát.

[7] Nejvyšší správní soud proto přikázal věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Tento soud zvolil s ohledem na to, že s výjimkou Městského soudu v Praze (k tomu dále) sídlí nejblíže k bydlišti žalobce. V posuzované věci se nabízelo věc přikázat Městskému soudu v Praze, jelikož jeho obvod sousedí s obvodem Krajského soudu v Praze, oba soudy sídlí v Praze a delegací by tak došlo k nejmenšímu dosažitelnému posunu místa, v němž se bude spor řešit. Kasační soud však věc Městskému soudu v Praze nepovažoval v dané věci za rozumné přikázat, neboť žalobce již v žalobě vyjádřil přesvědčení o podjatosti všech soudců tohoto soudu a bylo by tedy velmi pravděpodobně nutné rozhodovat v krátké době opětovně o podjatosti soudců Městského soudu v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2017

pokračování

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu